

trebuie să urce „la munte”, adică la Domnul Isus numai el singur. Faptul că un creștin este super ocupat cu lucrul lui Dumnezeu nu înseamnă nimic dacă nu urcă „la munte”, la aer curat în fiecare zi. Și lumea de acum e atât de ademenitoare, și atât de îmbietoare! Și suntem atât de ocupați și stresați! Dar „... *Duhul și Mireasa zic: „Vino!” Și cine aude, să zică: „Vino!” Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!*” (Apocalipsa 22:17) Când am zis noi ultima dată din toată inima *Vino!*?

Marina Pintea

Despre frică și îngrijorări

În India trăiește o pasăre numită „Păcat s-o faci”, care cântă cât e ziua de lungă, chiar cu aceste cuvinte: „Păcat s-o faci, păcat s-o faci...” Se zice că noaptea, această pasăre doarme cu picioarele în sus, în aer, ca să sprijine cerul să nu cadă! Această pasăre este campioana pesimismului și a îngrijorării. Nu se odihnește nici ziua, nici noaptea - spune povestea - și de aceea este subțire, sfrijită și fără astâmpăr. Unii dintre noi suntem ca pasărea aceasta (eu sunt precis!). Dar nu suntem obligați să fim așa, iar eu doresc să nu mai fiu așa. În anul acesta -2008- doresc să ajung o altă pasăre, o pasăre care în mijlocul lumii dezlănțuite rămâne liniștită, încredințată sub aripa Domnului meu. Nu mai doresc să adun toate îngrijorările și toată frica nenumăratelor zile și nopți. Se multe ori am fost și sunt depășită de numărul lor și cu greu le mai pot face față la toate. În acest an am să încerc formula: trăiește

azi, numai ziua de azi.
„Nu vă îngrijorați dar de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei” (Matei 6:34). Necazurile zilei de mâine, plus cele ale zilei de azi, luate la un loc, sunt prea grele. Teama și îngrijorarea ne fac să fim încordați, să trăim în tensiune. Doar credința ne destinde, ne relaxează...Doresc mult ca Domnul să înlocuiască energia falsă a fricii și îngrijorării cu adevărata energie care lucrează prin dragoste. De aceea, doresc să pot rămâne, în orice împrejurare, plină de liniște și de încredere. Să-mi spun mereu: „în liniște și în încredere va fi tăria mea” (Isaia 30:15). În tot acest demers mă bazez pe Încredere; credința mea și credința Domnului se revarsă una în alta și unite, pot înfăptui orice.

Domnul meu, cu Tine nu-mi mai este teamă de nimic. Îți mulțumesc că vei fi și în acest an cu mine și mă vei ajuta în lupta mea cu frica și îngrijorările. Amin.

Camelia Alexandrescu

ANUNȚURI:

AZI - după programul de dupămasă, întâlnire cu lucrătorii din penitenciar.

Luni - ora 18 - Ședință de Comitet

Marti - ora 9 - grup de rugăciune
- ora 18 - tineret

Miercuri - ora 18 repeție de cor

Joi - ora 18 Serviciu de închinare

Vineri ora 18 Întâlnire cu lucrătorii și cu cei ce doresc să crească spiritual
-tema: Siguranța Mântuirii (pagina din manual 118-120)

Duminică - ora 10, 17 - Biserica

Pulsul Bisericii Creștine Baptiste "Biruința"

Anul IX, Nr. 372 din 13 ianuarie 2008

Adresa: Baia Mare, Str. I. Maniu Nr. 3B, Telefon: 0362.411252

PROBLEMA FERICIRII

„Să se tot creadă omul fericit în viață, să se tot laude cu bucuriile pe care și le face,” (Psalmi 49:18)

Există diferență între a te crede fericit și a fi fericit cu adevărat. Este diferență de asemenea între fericirea pe care ne-o producem noi și fericirea pe care ne-o poate da Dumnezeu. În felul oamenilor există mulți fericiți. Însă această fericire are marele cusur că este o fericire limitată și mult prea repede trecătoare. Genul acesta de fericire n-are consistență și pe neașteptate se scurge amăgitor printre degetele celor care au crezut că vor reuși s-o păstreze pentru totdeauna.

Omul se fericește oferindu-și bucurii de genul lucrurilor materiale, atingând performanțe profesionale sau academice, câștigând anumite poziții în societate ori bucurându-se de atenția și dragostea celor din jur. Iar dacă are sănătate, o familie frumoasă și câțiva prieteni dragi atunci chiar crede că a obținut punctajul maxim al fericirii. Însă dacă se întâmplă ca unul din aceste lucruri să-i fie luat, omul își pierde fericirea. Asta înseamnă că dacă oricare dintre aceste lucruri: posesiunile, sănătatea, diplomele, respectul, popularitatea, aprecierea, prietenii, și s-ar lua și odată cu ele și-ar dispărea și fericirea, înseamnă că n-ai fost niciodată fericit cu adevărat.

Fericirea pe care ne-o dă Dumnezeu nu este o fericire trecătoare tocmai pentru că vine de la El și pentru că nu depinde de circumstanțe. Cristos când intră în viața noastră nu face circumstanțele fericite ci ne fericește pe noi înșine. Fericirea adusă de El în sufletele noastre este o fericire statornică, ancorată în Persoana Sa divină și nu în sentimentele noastre, nu dictată de împrejurări ci izvorâtă din legătura binecuvântată a părtășiei cu El. Cine îl alege pe Cristos, alege rețeta fericirii veșnice. Doar cine îl are pe El ca Păstor poate spune: „*Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele...*” (Psalmi 23:6)

Nu accepta în viața ta doar felul acela de bucurii trecătoare, nu te mai amăgi, fericindu-te singur cu lucruri care nu durează. Numără-te printre cei fericiți pentru

totdeauna. Pentru ca acest lucru să fie posibil trebuie să faci alegerea potrivită: „*Cât pentru mine, fericirea mea este să mă apropii de Dumnezeu...*” (Psalmi 73:28) Atunci înseamnă că pentru tine problema fericirii este rezolvată.

pastor *Daniel Chereji*

„*El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite.*” (Maleahi 3:3)

Niște surori care se întâlneau acasă să citească Scriptura și să comenteze apoi subiectul citit, s-au oprit la expresia remarcabilă de mai sus. O soră era de părere că se referă la influența sfințitoare a harului lui Cristos. Și-a propus, în vederea aceasta, să viziteze un argintar și apoi să le comunice celorlalte surori ce va spune el despre acest proces de curățire.

S-a dus deci acolo și fără prea multă introducere l-a rugat să-i explice procesul de rafinare al argintului. Omul, bucuros, i-a descris totul, chiar cu amănunte. „Dar domnule, - l-a întrebat ea dumneavoastră stați jos în timp ce lucrarea de rafinare merge înainte?” „O, da, doamnă a răspuns argintarul. Trebuie să stau cu ochii ferm fixați deasupra cuptorului, pentru că dacă timpul necesar de curățire a trecut cu cel mai mic grad, argintul va fi deteriorat. Sora a văzut dintr-o dată frumusețea și mângâierea care sunt în cuvintele: „*El va șede, va topi și va curăți argintul...*” Domul Isus Cristos socotește că este necesar un cuptor pentru purificarea

credincioșilor Lui. Ochii Săi sunt foarte atenți la lucrarea de curățire și înțelepciune și dragostea Lui sunt implicate în acest proces. Încercările lor nu vin la întâmplare. În timp ce pleca sora aceea, argintarul a chemat-o înapoi și i-a zis că mai are ceva de adăugat, și anume că el știe că procesul de curățire al argintului este complet când el își poate vedea fața reflectată în argint.

Când Domnul Cristos Își va vedea chipul Lui în poporul Său, lucrarea de curățire este realizată. Purificarea însă, de care vorbește textul nostru, nu se referă la curățirea de păcate a sfinților. Aceasta s-a făcut o dată pentru totdeauna prin moartea ispășitoare pe crucea Golgotei, a Domnului Isus și este tot atât de eficace pentru păcatele din trecut, ca și pentru cele din prezent și viitor. Cum, pentru păcatele viitoare? va spune cineva. Asta încuviințează libertate și ușurătate în viața creștină. Nicidecum! Când au fost păcatele noastre săvârșite, în timp, în raport cu timpul când Domnul le ispășea pe cruce nu era în viitor, noi nici nu existam pe atunci. Aici este vorba de o curățire, nu de o spălare a credincioșilor, așa cum spune apostolul Ioan la capitolul 13: „*Cine s-a scaldat n-are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să fie curat de tot; și voi sunteți curăți, dar nu toți.*” (Ioan 13:10)

Argintul cu zgură în el este tot argint, dar până nu este purificat, nu poate fi folosit în nicio lucrare. Ce mângâietor este gândul că argintarul divin stă și privește cu ochii fixați la cuptor ca să nu fie cătuși de puțin depășit timpul de curățire, pentru ca argintul să nu sufere pagubă. Întoarcerea la Dumnezeu este o lucrare

de moment, creșterea și curățirea unui sfânt este lucrarea unei vieți trăite împreună cu Domnul nostru Isus Cristos.

Articol cules de Ianoș Gligor

Comori din Evanghelia după Ioan (partea I)

Citind într-o dimineață din Evanghelia după Ioan, mi-a atras în mod special atenția un verset: „*Isus, fiindcă știa că au de gând să vină să-L ia cu sila ca să-L facă împărat, S-a dus iarăși la munte, numai El singur.*” (Ioan 6:15) și, ca un film, mi s-a derulat instantaneu prin minte toate încercările prin care a trecut Mântuitorul până ce a ajuns la cruce.

Diavolul, fiindcă știa că EL este Trimisul Tatălui care avea să mântuiască lumea pierdută pe care el o controla de câteva mii de ani, s-a „agitat” tare mult să-I nimicească lucrarea. În primii ani a lucrat prin Irod, regele de atunci al Iudeii. Acesta a omorât toți copiii de la vârsta de doi ani în jos. Apoi L-a ispitit prin pustie, sugerându-I să facă din pietre pâini, când a postit patru zeci de zile și după aceea I se făcuse foame. Apoi L-a dus pe streășina Templului și L-a îndemnat să se arunce jos. După aceea a vrut să-L facă împărat.

Am observat că toată această lucrare a diavolului are un fel de corespondent în viața oricărui om. La început dorește să-l „omoare”... adică să-i omoare acea mică fărâamă de cuvânt care se seamănă la început în inima lui. Dacă nu-i merge așa, și el totuși devine credincios, când vine o perioadă de secetă spirituală în viața lui, îl ispitește

„în pustie” oferindu-i „de mâncare”. Îl ademenește pe bietul credincios cu tot felul de lucruri materiale, care de care mai strălucitoare, ca să-i distragă total, dacă se poate, atenția de la Cristos. Și uneori reușește, căci că el poate face să strălucească și să fie dorit orice gunoi, pentru că a fost el însuși un înger strălucitor. Dacă nu reușește nici în acest fel, îl duce pe „*streășina Templului*” și-i sugerează să se arunce jos de acolo, că doar îngerii o să-l păzească, „*ca să nu cumva să-și lovească piciorul de vreo piatră*”. Dacă nici așa nu-i poate omori credința, dacă nu-l poate ispiti cu lucrurile materiale, va încerca să-l facă de răs, ca să-și piardă mărturia prin tot felul de lucruri și evenimente ieftine. Apoi, în final, va dori să-l facă cu sila „împărat” în această lume, despre care știm că oricum va arde. Este ca și cum ai fi pus mare director la o firmă în faliment. „Oricine și-ar dori să fie împărat” își zice el. Apoi, pe cei pe care reușește să-i ademenească cu această ultimă tentativă și cea mai agresivă de a le nimici credința, îi face „împărați” și ei devin niște foști creștini, niște apostatați.

Biblia ne avertizează foarte clar că va veni o vreme de apostazie înainte de sfârșit. „*Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor...*” (1 Timotei 4:1) Cine se poate lepăda de credință? Doar cel care a avut-o cândva nu-i așa? Nu poți să arunci la gunoi ceea ce nu ai avut niciodată.

Care ar fi soluția? Isus S-a dus la munte, numai El singur. Cred că fiecare credincios, tânăr sau bătrân, ar